

**ROMÂNIA**  
**ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**  
**Secția a II-a civilă**

**Decizia nr. 3455/2014**

**Dosar nr. 46242/3/2012/a1**

**Pronunțată, în ședința publică, astăzi, 6 noiembrie 2014.**

Asupra recursului de față;

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, secția a VI-a civilă, sub nr. 46242/3/2012, reclamantele A.P.S. și A.M.D., prin mama sa A.P.S. (reprezentant legal) au chemat în judecată pe pârâta SC A.R. – A.V.I.G. SA solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună obligarea pârâtei la plata către reclamanta A.P.S. a sumei de 500.000 RON daune morale și 30.000 RON daune materiale, la plata către reclamanta A.M.D. a sumei de 500.000 RON daune morale, la plata penalităților de întârziere calculate în cuantum de 0,1% pe zi la sumele acordate, începând cu a 11-a zi de la data rămânerii definitive a hotărârii și până la plata efectivă a sumelor, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 4480 din 29 mai 2013 Tribunalul București, secția a VI-a civilă, a admis, în parte, acțiunea și a obligat pârâta la plata către reclamanta A.P.S. a sumei de 3.223 RON, reprezentând daune materiale și la plata daunelor morale în cuantum de 300.000 RON pentru fiecare dintre cele două reclamanțe, în total 600.000 RON daune morale.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a stabilit că fiica și soția decedatului asigurat A.P., reclamante în prezenta cauză, sunt îndreptățite a fi despăgubite având în vedere că minora se afla în întreținerea acestuia, conform art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995.

Cum calitatea de asigurat este dovedită, despăgubirea, de principiu, este obligatorie, urmând a fi stabilit cuantumul acesteia, pentru a se asigura o protejare corectă și eficientă a reclamantelor.

Referitor la cuantumul daunelor materiale, prima instanță a reținut, din probele administrate, că acestea sunt într-un cuantum mai mic decât cel pretins, apreciind că o parte din bunurile achiziționate, conform bonurilor depuse la paginile 40-52 ale dosarului, nu sunt destinate acestui eveniment, fiind bunuri de folosință personală ale reclamantelor, strecurate probabil din eroare în cumpărăturile generate de înmormântare (pastă de dinți, șampon, gel de duș, bețișoare urechi). Ca urmare, acestea au fost înlăturate din cuantumul total al cheltuielilor, probate în rest prin aceste bonuri și prin declarația martorului audiat, care a arătat că s-au efectuat pomenirile și ritualurile religioase legate de înmormântare și datinile ulterioare.

Prima instanță a făcut aplicarea art. 26 alin. (1) din Ordinul CSA nr. 5/2010 și a considerat probat, prin aceste mijloace de probă, cuantumul de 3.223 RON.

În ceea ce privește daunele morale, aprecierea cuantumului acestora s-a făcut în raport de gradul de rudenie și, ca atare, de trauma suferită de părțile afectate de consecințele decesului conducătorului autovehiculului.

Astfel, față de vârsta fiicei minore (4 ani) s-a reținut că trauma acesteia cauzată de pierderea tatălui este foarte mare, fiind de netăgăduit raportul pe care l-ar fi putut avea prezența tatălui în viața fiicei sale; în plan psihic, copilul poate fi afectat pe parcursul întregii sale vieți de lipsa modelului patern în viața sa.

În ceea ce privește pe reclamanta - soția defunctului, prima instanță a apreciat că aceasta a rămas văduvă la o vârstă foarte tânără (27 de ani), urmând a se ocupa singură de creșterea și educarea fiicei sale.

Cum în speța de față este vorba de o legătură de rudenie foarte strânsă, respectiv de fiică și de soția supraviețuitoare, prima instanță a apreciat cuantumul daunelor morale în funcție de compensarea suferințelor morale suportate de reclamante și de confortul sporit al vieții acestora, ce ar trebui obținut prin acordarea acestor daune, făcând aplicarea art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, pârâta SC A.R. – A.V.I.G. SA, acesta fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel București, secția a V-a civilă, sub același număr unic 46242/3/2012.

În motivarea apelului pârâta a arătat că decesul conducătorului auto vinovat de producerea accidentului nu este un risc asigurat de polița de asigurare RCA. Soția sau persoanele aflate în întreținerea conducătorului auto asigurat pot formula

pretenții pentru vătămarea corporală pe care au suferit-o personal sau pentru decesul survenit în accidentul respectiv a unei persoane apropiate, alta decât conducătorul vinovat de producerea accidentului.

Apelanta-pârâtă a invocat dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 136/1995 și a susținut că, pentru a fi admisibilă prezenta acțiune ar trebui să considerăm că șoferul vinovat de producerea accidentului, respectiv soțul și tatăl reclamantelor, era obligat să le plătească acestora, pentru decesul său, daune morale și materiale, ceea ce nu poate fi primit.

Au fost invocate și dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 27 alin. (2) din Norma CSA, apelanta-pârâtă arătând că în speță nu se poate reține o răspundere civilă delictuală a utilizatorului vehiculului (A.P.) față de soția și fiica sa, răspundere delictuală în baza căreia să le datoreze daune morale și materiale pentru propriul său deces.

Dispozițiile art. 26 alin. (4) din Norma CSA nu sunt aplicabile în cauză deoarece reclamantele nu au suferit vătămări corporale în accident, neaflându-se în vehicul, iar daunele solicitate sunt pentru decesul conducătorului auto vinovat de producerea accidentului, deces ce nu este risc asigurat.

Apelanta-pârâtă a susținut că dispozițiile art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995, pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția, nu trebuie interpretate separat de alin. (1) și (2) ale aceluiași articol. Acest art. 50 trebuie interpretat în integralitatea sa, din cuprinsul acestuia rezultând, în mod clar, că despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească persoanelor păgubite. Or, în cauză, conducătorul vinovat de producerea accidentului nu era obligat să plătească soției și fiicei sale daune morale și materiale pentru decesul său.

În concluzie, art. 50 alin. (3) se referă la cazul în care soția sau fiica vinovatului de producerea accidentului s-ar fi aflat în vehicul și ar fi suferit vătămări corporale sau ar fi solicitat daune morale și materiale pentru decesul unei persoane apropiate aflată în vehicul, alta decât conducătorul vehiculului.

În subsidiar, în cazul în care se va considera că acțiunea reclamantelor este întemeiată, apelanta-pârâtă a solicitat reducerea cuantumului daunelor materiale cu valoarea produselor de pe bonurile atașate la dosar ce nu au legătură cu cheltuielile de înmormântare.

În ceea ce privește daunele morale, apelanta-pârâtă a solicitat reducerea acestora, ținând cont că ele au fost acordate într-un cuantum nejustificat de mare, în condițiile în care daunele morale nu pot constitui motiv de îmbogățire fără justă cauză, iar soțul, respectiv tatăl reclamantelor a decedat ca urmare a accidentului produs din culpa sa exclusivă.

În drept, apelanta-pârâtă a invocat dispozițiile art. 282<sup>3</sup>, art. 295<sup>1</sup> și art. 296<sup>2</sup> C. proc. civ.

În cauză intimamente-reclamante au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat, arătând că nu poate fi primită interpretarea dată de apelantă dispozițiilor art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995. Aceasta deoarece, dacă se dorea neacordarea de despăgubiri soției/soțului și persoanelor aflate în întreținerea șoferului decedat, vinovat de producerea accidentului, acest articol de lege nu ar mai fi existat. Nu ar avea nicio logică juridică introducerea acestui articol doar ca o completare a dispozițiilor art. 26 din Ordinul nr. 21/2009 al CSA. Câtă vreme textul de lege este clar și nu face trimiteri, interpretarea legii prin prisma unor norme emise de CSA constituie abatere de la normele de tehnică legislativă.

În ceea ce privește criticile apelantei-pârâte referitoare la cuantumul daunelor morale și materiale acordate de instanța de fond, intimamente-reclamante au arătat că și acestea sunt nefondate.

Intimamente - reclamante au depus la dosar practică judiciară.

În ședința publică din 14 ianuarie 2014 instanța de apel a reținut cauza spre soluționare, amânând pronunțarea la data de 21 ianuarie 2014, când a constatat ivită divergență în soluționarea apelului cu privire la posibilitatea acordării despăgubirilor către membrii familiei conducătorului auto decedat, vinovat de producerea accidentului, acordând termen la 18 februarie 2014 pentru soluționarea cauzei în complet de divergență, conform art. 257 C. proc. civ.

Prin decizia civilă nr. 135 din 25 februarie 2014 a Curții de Apel București, secția a V-a civilă, cu majoritate de voturi, a fost admis apelul declarat de pârâta SC A.R. – A.V.I.G. SA, împotriva sentinței civile nr. 4480 din 29 mai 2013, pronunțate de secția a VI-a civilă a Tribunalului București în Dosarul nr. 46242/3/2012, având ca obiect pretenții, în contradictoriu cu intimamente reclamante A.P.S. și A.M.D., prin reprezentant legal A.P.S., a fost schimbată, în parte, sentința apelată

În sensul că a fost obligată pârâta la plata către reclamanta A.P.S. a sumei de 2.984.89 RON contravaloare daune

materiale. Au fost păstrate celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de apel a reținut următoarele:

Prin sentința apelată, prima instanță a dispus obligarea apelantei-pârâtei la plata către intimatele-reclamante a sumei de 3.223 RON reprezentând daune materiale și la plata a câte 300.000 RON pentru fiecare cu titlu de daune morale, daune acordate ca urmare a decesului numitului A.P. (soțul, respectiv tatăl intimatelor-reclamante), șofer vinovat de producerea accidentului din data de 14 iulie 2011.

Principala critică invocată de apelanta-pârâtă și la care instanța de apel a răspuns, vizează aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995, respectiv dacă decesul conducătorului auto vinovat de producerea accidentului este un risc asigurat de poliția RCA, față de soția acestuia și de persoanele aflate în întreținerea lui.

Sub acest aspect instanța de apel cu majoritate, a apreciat că această critică este nefondată.

Astfel, art. 50 alin. (1)-(3) din Legea nr. 136/1995 prevede: „Despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de dezdăunare și cheltuielile de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea ori distrugerea de bunuri.

În caz de vătămare corporală sau deces, despăgubirile se acordă atât pentru persoanele aflate în afara vehiculului care a produs accidentul, cât și pentru persoanele aflate în acel vehicul, cu excepția conducătorului vehiculului respectiv.

Se acordă despăgubiri și în cazul în care persoanele care formulează pretenții de despăgubiri sunt soțul (soția) sau persoane care se află în întreținerea proprietarului ori conducătorului vehiculului asigurat, răspunzător de producerea accidentului”.

Din cuprinsul acestui text de lege rezultă că legiuitorul a reglementat, în cele 3 alineate, trei situații distincte în care se acordă despăgubiri urmare a producerii unui eveniment rutier în condițiile existenței unei polițe de asigurare RCA.

Alin. (3) al art. 50 stabilește că despăgubirile se acordă și în cazul în care persoanele care formulează pretenții de despăgubiri sunt soțul/soția sau persoanele care se află în întreținerea proprietarului sau conducătorului autovehiculului asigurat, răspunzător de producerea accidentului.

Acest text de lege nu distinge în sensul că acest drept ar exista doar dacă persoanele respective s-ar fi aflat în autovehiculul condus de cel vinovat de producerea accidentului și ar fi fost vătămate în urma accidentului (cum susține apelanta-pârâtă).

Dacă legiuitorul ar fi dorit ca soțul/soția sau persoanele aflate în întreținerea conducătorului auto vinovat de producerea accidentului să poată formula pretenții de despăgubiri doar dacă ar fi fost în vehiculul avariat și ar fi fost vătămați în urma accidentului, atunci alin. (3) al art. 50 nu și mai avea rostul căci acele persoane ar fi beneficiat de despăgubiri în baza alin. (1) al art. 50, ca orice altă persoană ce a suferit un prejudiciu.

Prin introducerea alin. (3) legiuitorul a înțeles să reglementeze un caz distinct de acordare a despăgubirilor, acordând acest drept și persoanelor care, indiferent dacă s-au aflat sau nu în autovehiculul avariat, nu au fost în mod direct, personal, vătămate fizic, însă au suferit un prejudiciu prin decesul conducătorului auto vinovat de producerea accidentului, prejudiciu ce decurge din calitatea acestora de soț/soție sau persoană ce se afla în întreținerea conducătorului auto vinovat de producerea accidentului.

Se poate vedea că, în cazul reglementat de art. 50 alin. (3) din Legea nr. 136/1995, categoria persoanelor ce pot solicita despăgubiri este restrânsă la soț/soție și persoanele aflate în întreținerea conducătorului auto vinovat.

Dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 27 alin. (2) din Ordinul CSA nr. 5/2010 (aplicabil în raport de data producerii accidentului) nu pot fi interpretate decât în consens cu Legea nr. 136/1995, Ordinul fiind dat în temeiul legii și neputând cuprinde dispozițiile contrare.

Cea de-a doua categorie de critici invocate de apelanta-pârâtă au vizat reducerea cuantumului daunelor materiale și morale acordate de instanța de fond.

Sub acest aspect, apelanta-pârâtă a susținut că valoarea daunelor materiale acordate, în cuantum de 3.223 RON, trebuie redusă cu valoarea produselor de pe bonurile atașate la dosar ce nu au legătură cu cheltuielile de înmormântare.

Apelanta-pârâtă nu a indicat care ar fi cuantumul daunelor materiale ce ar trebui acordate, dar a enumerat ca și cheltuieli care nu au legătură cu cheltuielile de înmormântare articole precum: scoici, detergent, pastă de dinți,

deodorant, șervetele umede, bețișoare urechi, A. gel, șampon, gel de par umed, periuța de dinți, insecticid, spuma de ras, popcorn microunde, spumant, vopsea de păr, odorizant auto, săpun, detergent de vase, bulbi de primăvară, etc.

Având în vedere dispozițiile art. 49 alin. (1) din Ordinul CSA nr. 5/2010 care prevăd că asigurătorul acordă despăgubiri, în caz de deces, pentru cheltuielile de înmormântare, inclusiv pentru piatra funerară, precum și pentru cele efectuate cu îndeplinirea ritualurilor religioase, probate cu documente justificative și verificând bonurile atașate la dosarul de fond, instanța de apel a constatat că această critică este întemeiată, valoarea daunelor materiale probate cu documente justificative fiind de 2.984,89 RON și nicidecum de 3.223 RON.

La valoarea de 2.984,89 RON s-a ajuns prin eliminarea de pe bonurile enumerate de intimata-reclamantă în borderoul de la dosarul de fond (în cuantum total de 3.298,50 RON) a valorii produselor ce nu legătură cu cheltuielile de înmormântare și datinile religioase ulterioare (- A. gel 14,09 RON; - set 6 suflători 6,99 RONx2 buc=13,98 RON; - insecticid 8 RON; - carte copii 8,99 RON, acuarele 3,19 RON; - L. deo 5,85 RONx3 buc=17,55 RON; - vopsea păr 10,99 RONx2=21,98 RON, discuri demachiante 2,99 RON, odorizant auto 16,99 RON; - tamponare 9,59 RON, burete baie copii 1,69 RON, dischete 2,49 RON, bulbi de primăvară 3,49 RONx2buc=6,98 RON, în total 128,51 RON), precum și a bonurilor ilizibile ce nu au putut fi verificate pentru a se stabili dacă pot fi încadrate în documente justificative pentru cheltuielile de înmormântare și datini religioase (bonurile de la pozițiile 16, 31 și 42 din borderou, în valoare totală de 185,10 RON).

Instanța de apel nu a înlăturat valoarea tuturor produselor enumerate de apelanta-pârâtă în motivarea apelului, apreciind că achiziționarea de scoici nu reprezintă cheltuieli voluptorii, acestea fiind alimente și neexistând nici un criteriu pentru excluderea lor din categoria celor ce se pot achiziționa în astfel de evenimente, iar achiziționarea de detergenți poate fi inclusă în categoria cheltuielilor efectuate cu înmormântarea și datinile creștinești ulterioare, fiind indispensabile organizării unui astfel de eveniment. În ceea ce privește valoarea produselor cosmetice enumerate de apelantă, instanța de apel nu a înlăturat-o din cuantumul daunelor materiale acordate deoarece acele produse fac parte din categoria obiectelor personale ce sunt împărțite cu ocazia înmormântării și a pomenilor ulterioare.

În ceea ce privește criticile formulate de apelanta-pârâtă referitoare la cuantumul daunelor morale acordate de prima instanță, pe care le-a apreciat ca fiind într-un cuantum prea ridicat și față de care a susținut că „nu trebuie să reprezinte venituri nejustificate pentru reclamante” și că nu pot constitui motiv de îmbogățire fără justă cauză, instanța de apel le-a apreciat ca nefondate și le-a înlăturat.

La înlăturarea acestor critici s-a avut în vedere faptul că nu există criterii legale pentru determinarea daunelor morale suferite ca urmare a pierderii unei persoane dragi și apropiate, traumele create în această situație fiind incomensurabile. Practica judiciară în materie este, însă, constantă, în sensul că daunele morale nu reprezintă o reparare a prejudiciului, ci ele au rolul de a compensa respectivul prejudiciu. Astfel, daunele morale acordate urmăresc să asigure părții vătămate o alinare

În condiții de viață mai confortabile, să permită acestuia ca, la un moment dat, să poată realiza un transfer de afectivitate.

Față de aceste criterii generale și ținând cont și de caracteristicile concrete ale speței, respectiv faptul că intimatele-reclamante sunt soția și fiica de 4 ani a defunctului conducător auto, aceasta aflându-se în întreținerea conducătorului auto vinovat de producerea accidentului, vârsta fragedă a minorei și sarcina mamei de a-i oferi, de una singură, pe o perioadă îndelungată de timp, creșterea și educația necesară, instanța de apel a apreciat că daunele morale acordate de prima instanță sunt într-un cuantum care să exprime o compensație a suferințelor morale încercate de reclamante, nereprezentând o îmbogățire fără justă cauză.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs recurenta-pârâtă SC A.R. – A.V.I.G. SA București, aducându-i următoarele critici:

Decesul conducătorului vehiculului vinovat de producerea accidentului nu este un risc asigurat de polița de asigurare RCA.

Soția sau persoanele care se află în întreținerea conducătorului vehiculului asigurat pot formula pretenții pentru vătămarea corporală pe care au suferit-o personal sau pentru decesul survenit, în accidentul respectiv, a unei persoane apropiate, alta decât conducătorul vinovat de producerea accidentului.

Potrivit art. 50 din Legea nr. 136/1995, despăgubirile acordate de asigurătorul RCA, sunt acele despăgubiri pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de desdăunare.

Dacă s-ar admite faptul că șoferul vinovat de producerea accidentului trebuie să plătească reclamantelor daune, aceasta ar însemna că el era, de fapt, obligat să plătească daune pentru decesul său.

Asigurătorul nu poate plăti daune morale și materiale pentru decesul conducătorului vinovat de producerea accidentului.

În acest sens au fost invocate și prevederile art. 49 din Legea nr. 136/1995 și ale art. 1 alin. (1) și art. 27 alin. (2) din Norma CSA privind asigurările.

S-a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Analizând decizia recurată, prin raportare la criticile formulate, Înalta Curte va admite recursul, ca fondat, pentru următoarele considerente:

Instanța de apel a soluționat cauza făcând o greșită aplicare a prevederilor art. 49 și art. 50 din Legea nr. 136/1995.

Astfel, potrivit art. 49 din această lege, asigurătorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule și pentru cheltuielile făcute de asigurați în procesul civil.

Așadar, despăgubirile se acordă doar pentru prejudiciile de care asigurații răspund doar față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule, nu și pentru prejudiciile pe care le-ar suferi soția (soțul) sau persoanele care se află în întreținerea proprietarului ori conducătorului vehiculului asigurat, răspunzător de producerea accidentului, prin simplul fapt al morții sale, aceste despăgubiri putându-se acorda doar în cazul în care persoana decedată, vinovată de producerea accidentului, ar avea o poliță de asigurare de viață, iar beneficiar ar fi soțul (soția) sau persoanele care se află în întreținerea sa.

Mai mult, potrivit art. 50 alin. (1) din aceeași lege, despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul ar fi obligat să le plătească, cu titlu de dezdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea sau distrugerea de bunuri, însă, în speța de față, soția și fiica decedatului nu au fost păgubite prin vătămare corporală sau deces și nici prin avarierea ori distrugerea de bunuri, acestea neaflându-se, așa cum cer dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol, nici în vehicul, nici în afara acestuia, evident, în locul în care s-a produs accidentul.

Confuzia care a determinat instanța de apel să interpreteze alin. (3) al art. 50 din Legea nr. 136/1995, în sensul că prin dispozițiile acestuia nu se face deosebire între situația în care persoanele amintite (soțul sau soția ori cele aflate în întreținerea celui vinovat de producerea accidentului) ar fi direct păgubite prin producerea accidentului sau nu ar avea nicio legătură cu accidentul, se datorează următoarelor aspecte:

- în primul rând nu s-a făcut o interpretare sistematică a textelor de lege.

Astfel, art. 49 și 50 din Legea nr. 136/1995, se află în cadrul Capitolului III, intitulat Asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, fiind evident, cel puțin din analiza dispozițiilor art. 49 și art. 50 alin. (1) și (2), că asigurătorul acordă despăgubiri doar pentru prejudiciile de care asigurații răspund față, doar, de terțe persoane păgubite prin accidente, prin vătămare corporală sau deces ori prin avarierea sau distrugerea de bunuri, dar cu condiția ca aceste persoane vătămate să se fi aflat fie în interiorul vehiculului, fie în afara vehiculului care a produs accidentul, dar în locul în legătură cu care s-a produs accidentul.

- Alin. (3) al art. 50 a fost interpretat în mod disparat, ca și când nu ar avea nicio legătură cu celelalte texte de lege, or, este evident faptul că ne aflăm într-o reglementare care se referă la repararea prejudiciilor cauzate de asigurați unor terțe persoane, în legătură cu accidentele produse de asigurat, în calitate de conducător al vehiculului respectiv, dar care se aflau fie în vehicul, fie în afara acestuia, dar în legătură cu accidentul.

Nu s-a făcut o interpretare istorică a dispozițiilor alin. (3) ale art. 50, situație în care s-ar fi constatat că acest alineat a fost introdus tocmai datorită faptului că până la modificarea Legii nr. 136/1995 prin Legea nr. 304/2007, nu se acordau despăgubiri soțului (soției) sau persoanelor aflate în întreținerea celui vinovat de producerea accidentului, chiar dacă se aflau în vehicul sau în afara acestuia, dar erau vătămate, în mod direct, prin producerea accidentului.

Așadar, acest alin. (3) al art. 50 trebuie interpretat doar în sensul că se pot acorda despăgubiri și soțului (soției) ori persoanelor care se află în întreținerea proprietarului ori conducătorului vehiculului asigurat, vinovat de producerea accidentului, dacă acestea se aflau în vehiculul respectiv sau în afara acestuia, suferind pagube prin vătămare corporală sau deces, precum și prin avarierea ori distrugerea de bunuri.

Cum soția și fiica persoanei vinovate de producerea accidentului, în speța de față, nu se aflau în vehicul sau în afara

acestui, cu ocazia producerii accidentului, acestea nu se încadrează în categoria terțelor persoane care pot beneficia de despăgubiri din partea asiguratorului.

Având în vedere cele de mai sus, Înalta Curte, în baza art. 312 alin. (1) și (3) raportat la art. 304 pct. 9 C. proc. civ., precum și la art. 49 și 50 din Legea nr. 136/1995, va admite recursul, va modifica decizia recurată, va admite apelul declarat de pârâtă împotriva sentinței nr. 4480 din 29 martie 2013 pronunțată de Tribunalul București, secția a VI-a civilă, pe care o va schimba, iar pe fond va respinge acțiunea.

În baza art. 274 C. proc. civ., va obliga pe reclamantă la 5.290 RON, cheltuieli de judecată către pârâtă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul declarat de pârâta SC A.R. – A.V.I.G. SA București împotriva deciziei nr. 135 din 25 februarie 2014, pronunțată de Curtea de Apel București, secția a V-a civilă, modifică decizia recurată în sensul că admite apelul declarat de SC A.R. – A.V.I.G. SA împotriva sentinței nr. 4480 din 29 martie 2013 pronunțată de Tribunalul București, secția a VI-a civilă, pe care o schimbă și, pe fond, respinge acțiunea.

Obligă reclamantele A.P.S. și A.M.D. prin reprezentant legal A.P.S. la plata sumei de 5.290 RON reprezentând cheltuieli de judecată către pârâta SC A.R. – A.V.I.G. SA București.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședința publică, astăzi, 6 noiembrie 2014.

WWW.JURILIO